

Библиотека
Прозна ишовања

Наслов оригинала
Abby Hanlon
Dory Fantasmagory: Tiny Tough

Copyright © 2019 by Abby Hanlon
All rights reserved including the right of reproduction in
whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Dial Books for Young
Readers, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of
Penguin Random House LLC

© 2026 за српски језик Одисеја

Аби Хенлон

ДОРА МАЛА ОПАСНИЦА

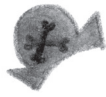

С енглеског превела
Сандра Бакић Топаловић

Одисеја
Београд, 2026.

3a Марго

МАЛА ОПАСНИЦА

Дорино гусарско име и њено
тајно име за воки-токи

Мало тајног воки-токи језика
који може бити од користи:

ПРИЈЕМ = Завршила сам, сад је ред на тебе.

ПРИМЉЕНО = Разумем.

ПРОВЕРА СИГНАЛА = Да ли ме чујеш?

ОДЈАВА = Крај разговора.

10-4 = Добила сам поруку.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

ФЕНОМЕНАЛНА ИГРАЧКА ЗА КУПАЊЕ

Зовем се Дора, али ме сви зову Неваљалица. Имам старију сестру Виолету и старијег брата Луку. Њима је посвећена сва пажња, а мени никаква! Осим кад су они заузети после школе. Тад је мама само моја. Зато што ја никад нисам заузета. Данас мама каже да идемо у библиотеку. „Јупи!”, кажем ја. „Могу да позајмим нове књиге!”

„Волим наша заједничка поподнева”, каже мама. „Ти си моја мала партнерка.”

„То значи да мене највише волиш, јелда?“, пита
там је.

Мама ми намигне и каже: „Јок.“

У библиотеци, идем право до великог стола.

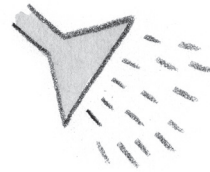
„Знате ону књигу о породици која једе дору-
чак под тушем, а мама носи хаљину од живих
пилића?“, питам библиотекарку.

„А дечак једе
стопалима и онда се
угасе светла и они
мисле да су мртви, али
онда њихови пас и мачка
укључе струју.”

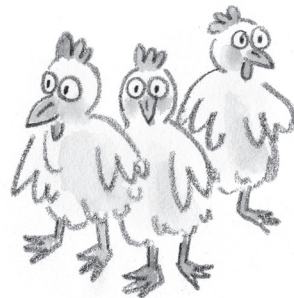
„Неваљалице, јеси ли то
измислила?”, пита моја мама.

„Не! То је права
књига!
И онда помисле да
су у рају, а у ствари
су у својој дневној
соби? Много
је смешна! Је л'
имате ту књигу?”

„Жао ми је, нисам
чула за њу”, каже
библиотекарка.

„Али, имамо серијал који би могао да ти се допадне. Зове се *Срећна мала фарма*.”

„Нема везе, хвала у сваком случају”, каже моја мама. „Престани да режиш”, шапне ми и удаљи ме од стола.

Моја мама пронађе неке књиге које се њој допадају и чита наглас. После седам књига каже: „Неваљалице, идем у тоалет. Хоћу да читаш у себи док се не вратим, важи?”

„Не умем да читам.”

„Умеш, умеш”, каже она. „Одмах се враћам.”

Обраћа ми се неко малецко дете које има реп диносауруса. Звучи као жаба. „Цита ми”, каже док показује на своју књигу.

„Ја лоше читам”, шапнем јој.

„Ствално хоцу да ми цита”, каже она.

„Питај неког другог”, кажем.

„Цита!”, каже дете.

„Могу да ти испричам причу уместо тога...”,
предложим.

„Хоћу стласну плицу”, каже она.

„Добро, то је лако... некада давно...”, шапнем,
„у ствари, баш сад, живи пљачкашица која се зове
госпођа Ждерић Крекерић.”

„Госпоца Здејић Кекић?”

„Да, и баш је лукава... Живи у пећини и има
507 година и велики, црни плашт... и... и... има
дууугачке нокте и овакве ОЧЊАКЕ... И тражи
ме баш дуго. У *сшрашној сам ошасности!* Хоће да
ме одвуче у своју пећину и претвара се да сам
њена беба.”

„Оцу ја да будем у стласној опасности”, каже
дете.

„И ја!”, каже друго дете.

„Је л' се бојиш?”,
пита треће дете.

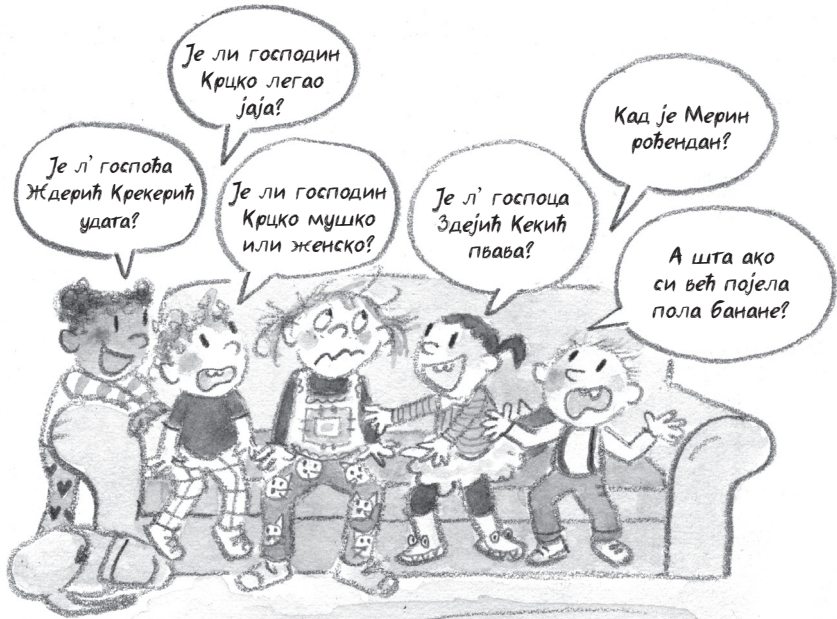

„Наравно да се бојим! Али, имам чудовиште и добру вилу који ми помажу да се борим против госпође Ждерић Крекерић. Моје чудовиште спава испод мог кревета. Зове се Мери, она ми је најбоља

другарица. Моја добра вила је господин Крцко и он уме да изводи чаролије. Живи у дрвећу и има велике бркове, а једном се, баш давно, претворио у пиле. Ако имам неки хитан случај, могу да га позовем да ми помогне. А зовем га помоћу банане.”

Имају много питања.

„Пссст! Сви цутите! Госпоца Здејић Кекић се плобудила иза кауца!”, каже девојчица са репом диносауруса.

„Шта причаш? Она спава у својој пећини!”, кажем ја. „А то је далеко.”

„Хоце да долуцкује!”, каже она.

„Брзо, морамо да јој спремимо доручак!”, каже друго дете.

И сва деца спремају доручак, ма шта им ја говорила.

„Ако не пожуримо, гађаће нас костима”, каже једно дете.

„Сад сам видела коску како лети!”, каже друго дете. „Она долази!”

„О, не!”, каже дете док скаче на кауч.

„Па, боље би вам било да имате кафе”, упозорим их. „Госпођа Ждерић Крекерић ујутру пије много кафе.”

„НЕ! Она пије сос! А не кафу!”, каже неки мали дечак.

„Сос од костију”, каже оно дете из кауча.

А онда се сви сакрију од госпође Ждерић
Крекерић.

Упс. Видим маму како се враћа из тоалета.
Зграбим књигу и претварам се да читам у себи.

„Како иде?“, пита моја мама.

Дете искочи из кауча.

„Дорице, кажи здраво. Идемо”, каже моја мама.

„Али, нисам узела ниједну књигу!”, кажем ја.

„Знам, али рекла сам ти да читаш у себи”, каже она. „А ти си уместо тога учинила да ова деца подивљају.”